

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.141 van 26 maart 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN KERCKHOVEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U had uw permanente propiska (registratie) in Karaboulak (Ingoesetië) waar u effectief woonde sinds uw traditioneel huwelijk met (A. K. B.) (geboren op 2 januari 1979 te Grozny, Tsjetsjenië) in oktober 2006.

Uw partner ontving thuis geregeld enkele vrienden. U weet niet wie ze waren.

Op 23 juli 2007 vertrok uw partner naar Grozny (Tsjetsjenië). De dag nadien viel de FSB (Staatsveiligheid van de Russische Federatie) bij u thuis binnen en werd u meegenomen naar een gevangenis in Noord-Ossetië. Tevens werd uw intern paspoort toen in beslag genomen. Er werd u gevraagd waar uw partner was en u vertelde dat hij naar Grozny was gegaan. U bleef zeven dagen opgesloten. U werd ondervraagd over uw partner en zijn vrienden. Uw partner werd ervan beschuldigd hulp te hebben verleend aan rebellen. Er werden u foto's getoond van voor u onbekende personen.

Uiteindelijk werd u via (M.), een vriend van uw vader bij de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken), vrijgekocht. Op 31 juli 2007, de dag van uw vrijlating, werd u naar het ziekenhuis van Nazran gebracht waar u vijf dagen bleef.

Eind augustus 2008 belde uw partner u. Hij zei dat jullie federaal gezocht werden wegens medewerking aan de rebellen en dat u het land moest verlaten. U had geen tijd om hem vragen te stellen aangezien hij meteen inhaakte. Enige tijd later ging u op bezoek bij uw ouders waar u de dag nadien door een buurman uit Karaboulak werd opgezocht. Hij vertelde dat uw huis was doorzocht door de FSB die uw burens vertelde dat u en uw partner op federaal niveau werden gezocht.

Op aanraden van uw vader trok u naar een oom in Malgobek, vanwaar u op 10 september 2007 Ingoesetië verliet richting België. U kwam hier op 27 september 2007 aan en vroeg dezelfde dag asiel.

In België leerde u (D.A.) (geboren op 2 januari 1979 te Grozny) (O.V. 5.554.812) kennen met wie u wil trouwen.

U bent in het bezit van uw geboorteakte d.d. 1 april 1985. Verder legde u uw studentenkaart d.d. 10 augustus 2002, uw Russisch rijbewijs d.d. 10 februari 2006 en een fax van een Russisch medisch attest neer volgens hetwelk u van 31 juni 2007 tot 5 juli 2007 in het ziekenhuis van Nazran werd opgenomen wegens een hoofdletsel.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt aangaande het bestaan van (A.K.) of uw huwelijk met voornoemd persoon.

Sinds zijn telefoontje eind augustus 2007 heeft u bovendien geen enkele poging ondernomen om meer te weten te komen aangaande het lot van uw partner. Aanvankelijk verklaarde u ook dat uw familie niet heeft geprobeerd om hem terug te vinden. Evenmin hebben ze zijn verdwijning aangegeven of gepoogd hem via bijvoorbeeld het Rode Kruis op te sporen (CGVS p.12, p.23-24). Hoewel u beweerde dat (A.) naar Grozny is vertrokken op 23 juli 2007, nam u, noch iemand van uw familie contact op met de zus van (A.) die in Grozny zou wonen (CGVS p.24). Er werd evenmin geprobeerd om via (M.), een kennis bij de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken), (A.) of diens zus op te sporen (CGVS, p.24, p.30).

Uw verklaringen geen enkele stap gezet te hebben om nieuws te verkrijgen aangaande (A.) omdat u er zeker van bent dat, mocht (A.) nog leven, hij zeker contact zou hebben opgenomen met uw vader en dat het zinloos is om zoekacties op het getouw te zetten omdat er dagelijks mensen verdwijnen (CGVS, p.23 en 24), zijn geenszins afdoende. Uiteindelijk verklaarde u niet zeker te zijn of uw familie uw partner heeft gezocht (CGVS p.24).

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, antwoordde u enkel dat uw vader zei dat er geen contact was met (A.) en dat u niet heeft gevraagd naar eventuele zoekacties (CGVS, p.24-25).

Uw verklaringen weinig te durven vragen aan de telefoon uit schrik afgeluisterd te worden zijn niet afdoende, temeer daar u wel uw vader telefonisch verzocht identiteitsdocumenten en medische documenten op te sturen (CGVS p.15, p.23-24).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent (A.K.) en diens verdwijning komen gezien bovenstaande vaststellingen op de helling te staan.

De geloofwaardigheid omtrent (A.K.) wordt nog verder uitgehold door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd.

Zo blijkt dat u in België wilt trouwen met (D.A.) (O.V. 5.554.812). Zowel (D.A.) als (K.A.) zouden Ingoesjen zijn geboren in Grozny op 2 januari 1979. Gewezen op de gelijkenissen stelde u dat deze louter toevallig zijn en dat het wel degelijk twee verschillende mannen betreft (CGVS p.25-26).

Dergelijke verklaring kan moeilijk weerhouden worden daar (D.A.) in 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verloofd te zijn met (T.M.) (DVZ gehoorverslag (D.A.) vraag 34), wat overeenstemt met uw familienaam en voornaam.

Hiermee geconfronteerd zei u dat hij waarschijnlijk getrouwd is geweest met ene (T.M.D.), hij noemde haar immers zijn echtgenote (CGVS, p.26). Deze verklaring houdt op haar beurt hoegenaamd geen stand aangezien (D.A.) in de loop van zijn asielprocedure zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als in zijn vragenlijst om inlichtingen stelde ongehuwd te zijn.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen worden bijkomend ondermijnd door het feit dat, hoewel u beweert samen met (K.A.) federaal gezocht te worden wegens medewerking aan de rebellen, er nooit enige convocatie of enig opsporings- of arrestatiebevel ten aanzien van u of (K.A.) zou zijn uitgevaardigd (CGVS p.14, p.31).

Sinds uw vertrek uit de Russische Federatie in september 2007 zouden er zich geen verdere evoluties voorgedaan hebben in uw problemen: zo zouden er bijvoorbeeld geen zoekacties meer geweest zijn naar u of uw partner, noch zou er een proces geweest zijn (CGVS p.16, p.31).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft.

De situatie in Ingoesetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Uw identiteit en opleiding staan op zich niet ter discussie.

Het medisch attest dat u neerlegde kan niet in overweging genomen worden als een objectief bewijsstuk van de door u beweerde problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst. U verklaarde dat u dit attest neerlegde ter staving van de verzorging die u behoefde nadat u van 24 juli 2007 tot 31 juli 2007 opgesloten was geweest. U zou vijf dagen in het ziekenhuis hebben gelegen (CGVS p.9, p.28). Het medisch attest heeft het evenwel over een opname in het ziekenhuis van 31 juni 2007 tot 5 juli 2007. Deze termijn bedraagt weliswaar vijf dagen, zoals u verklaarde, maar de maanden stemmen niet overeen met uw verklaringen.

Hiermee geconfronteerd stelde u dat er waarschijnlijk een fout werd gemaakt bij het opstellen van het attest (CGVS, p.28).

Het feit dat (D.A.) (O.V. 5.554.812) in 2004 het vluchtelingenstatuut kreeg doet geen afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u wordt genomen daar hij onder andere omstandigheden zijn land heeft verlaten en in België asiel heeft gevraagd. Bovendien dient iedere asielaanvraag op haar individuele merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van

dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 22 november 2008 een schending in van artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Zij laat gelden dat het feit dat zij geen enkele poging heeft gedaan om haar partner terug te vinden of meer over zijn lot te weten te komen, geen invloed heeft op haar vrees voor vervolging. Bovendien heeft zij angst om afgeluisterd te worden aan de telefoon.

Verzoekster is er van overtuigd dat haar man, indien hij nog zou leven, zeker contact zou hebben opgenomen met haar.

Verzoekster is ook de mening toegedaan dat de gelijkenissen in de namen louter toevallig zijn, en dat de bedoelde mannen wel degelijk twee verschillende mannen zijn.

3.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS. 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht

Wat betreft de beoordeling van de motieven, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist, noch weerlegt. Deze blijven aldus staande.

Het feit dat verzoekster geen enkele inspanning deed om informatie te vergaren omtrent het lot van haar echtgenoot, valt inderdaad niet te rijmen met het beweerd bestaan van haar echtgenoot. Immers kan inderdaad in redelijkheid worden verwacht dat een vrouw, wier echtgenoot verdwenen is, alles in het werk stelt om deze terug te vinden.

Verzoeksters niet-handelen daaromtrent keert zich tegen haar verklaring met betrekking tot het bestaan van haar echtgenoot, te meer daar verzoekster ook geen enkel schriftelijk bewijs omtrent haar echtgenoot neerlegt.

Het argument van verzoekster dat haar man haar zeker zou contacteren indien hij in leven zou zijn, is geen rechtvaardiging voor haar in gebreke blijven.

Haar gebrek aan belangstelling omtrent zijn lot draagt eveneens bij om haar verklaringen omtrent een echtgenoot, als ongeloofwaardig te beoordelen.

Bij deze negatieve indicaties omtrent het bestaan van haar echtgenoot voegt zich de vaststelling dat verzoekster wenst te trouwen met een man waarvan de personalia zeer grote

gelijkenissen vertonen met deze van haar beweerde verdwenen echtgenoot. Het besluit dat verzoeksters beweerde verdwenen echtgenoot en haar aanstaande een en dezelfde man zijn, wordt versterkt door de verklaringen van deze laatste, zoals weergegeven in de bestreden beslissing; *“Dergelijke verklaring kan moeilijk weerhouden worden daar (D.A.) in 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verloofd te zijn met (T.M.) (DVZ gehoorverslag (D.A.) vraag 34), wat overeenstemt met uw familienaam en voornaam.”*

Verzoeksters weerwerk *“Hiermee geconfronteerd zei u dat hij waarschijnlijk getrouwd is geweest met ene (T.M.D.), hij noemde haar immers zijn echtgenote (CGVS, p.26)”* houdt geen steek aangezien volgens de bestreden beslissing (D.A.) in de loop van zijn asielprocedure zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als in zijn vragenlijst om inlichtingen stelde ongehuwd te zijn, wat verzoekster niet betwist (zie het verzoekschrift, 2. Ten gronde, p. 4/5).

Deze vaststellingen omtrent wezenlijke elementen van verzoeksters asielrelaas, leiden tot het besluit dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht.

Dit besluit wordt ondersteund door de vaststelling dat verzoekster in gebreke blijft wat betreft een essentiële verplichting (zie sub 2) aangaande de bewijslast die in beginsel op de kandidaat-vluchteling berust en die in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven

Verzoeksters uitleg dat zij geen telefonisch contact opnam met haar land van herkomst omdat zij angst heeft afgeluisterd te worden, *“dat zegt men gewoon”* (zie het verhoorblad van 4 februari 2008, p. 12/34), is een bewering die verzoekster op geen enkele wijze staft, en die ten andere feitelijke grondslag mist nu zij haar vader per telefoon vroeg een medisch bewijs en een rijbewijs op te sturen (zie het verhoorblad van 3 november 2008, p. 23/34).

Verzoekster voegde bij haar verzoekschrift een faxkopie van een medisch attest (volgens de inventaris) en fotokopie van een rijbewijs (volgens de inventaris).

Bij beide documenten gaat het om een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien kopieën gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarenboven zijn deze stukken niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald zodat de Raad ze krachtens artikel 8 PrRVV niet in overweging neemt.

In acht genomen wat voorafgaat wordt het asielrelaas van verzoekster als ongeloofwaardig afgewezen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 maart 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE